

Ross Welford

CÂINELE

care a salvat

LUMEA

Traducere din engleză de
Pavel Cazacu

CORINT BOOKS

Golful Whitley, nu peste mulți ani

Am pe peretele din dormitor un poster înrămat, pe care mi l-a luat tata de ziua mea. Îl văd în fiecare dimineață și în fiecare seară, așa că îl știu pe de rost.

ÎNȚELEPCIUNEA CÂINILOR

**Să nu ai încredere în persoanele
cărora nu le plac câinii.**

**Dacă ceea ce îți dorești este îngropat,
sapă și sapă, până ce găsești.**

Să nu muști dacă un mârâit este de ajuns.

Începe fiecare zi dând din coadă.

Indiferent de mărimea ta, fii curajos.

Indiferent de vârsta ta, învață trucuri noi.

**Dacă cineva are o zi proastă, fii tăcut,
cuibărește-te lângă el și împunge-l puțin cu nasul.**

Totul e adevărat. Cuvânt cu cuvânt. Asta am descoperit vara trecută, când lumea aproape că s-a sfârșit.

Introducere

Doamnelor și domnilor, băieți și fete: permiteți-mi să vi-l prezint pe (răpăit de tobe...):

Mister Maș: Câinele care a salvat lumea!

Îl iubesc mai mult decât orice. Știu că asta sună dur față de tata și față de Clem, însă cred că vor înțelege, mai ales după ce s-a întâmplat în vara aceea.

Nu știm exact ce vârstă are, cum a rămas fără stăpân, și nici măcar ce fel de câine este. Are blana mițoasă, în nuanțe de cenușiu, cafeniu-închis și alb, și niște urechi care atârnă fluturând. Are o față simpatcă și curioasă ca a unui Schnauzer, ochi mari și blânzi și o coadă *foarte* neastâmpărată, ca a unui labrador.

Cu alte cuvinte, este o amestecătură, un mișmaș. Când l-am luat de la adăpostul Sf. Woof, preotul a zis că pot să-i dau eu un nume, așa că am zis „Mișmaș“.

ceea ce a sunat ca și cum aș fi zis „Miss Maș“, însă, pentru că e băiat, a rămas cu numele de Mister Maș.

Mister Maș: cel mai bun și cel mai ridicol prieten al meu. Are o limbă mult prea mare pentru gura lui, așa că de multe ori îi iese pe-afară, ceea ce îl face să arate și mai caraghios. Nu poate distinge sub nicio formă dacă un lucru este de mâncare sau nu, așa că îl mănâncă oricum. Asta îi provoacă și ceea ce preotul a denumit „o problemă cu vânturile“.

Poți s-o mai spui o dată.

— Silențios și puturos, zice tata.

(— Dezgustător, spune Jessica, însă ea nu l-a plăcut niciodată foarte mult, oricum.)

Fără Mister Maș, lumea s-ar fi putut sfârși.

Sincer.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Este ora șase într-o seară călduroasă de vară, iar Ramzy Rahman și cu mine ne holbăm la intrarea din spate a centrului de agrement numit Orașul Spaniol și nu îndrăznim să batem la ușă. Mister Maș tocmai a înfulecat o înghețată Magnum pe care cineva a scăpat-o pe asfalt și se linge pe bot, pregătit pentru a doua.

A mâncat pâna și bățul de lemn.

În peretele alb este o ușă enormă de oțel, foarte înaltă—una dintre ușile acelea atât de mari, încât au și o ușă normală tăiată în interiorul lor. În mijlocul ușii normale—arătând cu totul neadecvat—se află un ciocănel cum ai vedea pe ușa unui conac bântuit. Metalul din care este făcut e coclit și are forma unui cap de lup care mârâie amenințător. Mister Maș se uită în sus spre capul de lup și-și arată colții, însă nu scoate niciun sunet.

După colț, pe faleză, niște bărbați în pantaloni scurți își plimbă copiii în cărucioare; mașinile cu geamuri fumurii zumzăie de-a lungul șoselei de pe coastă; iar pe pistele speciale oamenii pedalează pe biciclete închiriate. Ramzy mă ghionțește să mi-o arate pe sora mai mare a Saskiei Hennessey, care poartă doar costum de baie și șlapi, are pielea de găină și zburdă spre plajă alături de niște prieteni. Eu mă uitam în pământ, nu voiam să fiu recunoscută.

Deasupra noastră, cerul are nuanța unui albastru-intens de seară târzie și e atât de cald, încât până și pescărușii s-au retras la umbră. Ramzy își manifestă ca de obicei entuziasmul cu câțiva pași de dans, iar eu simt că trebuie să-l liniștesc.

— Ramzy, îi spun eu răbdătoare. Vizităm o femeie în vârstă. Probabil că e singură și vrea să ne servească briose și ceai, sau ceva de genul ăsta. Asta *nu* e o aventură decât dacă ești foarte ciudat!

Ramzy îmi aruncă o privire care spune: „*Dar eu sunt foarte ciudat!*“

În cele din urmă, am ridicat capul de lup, care era prins în balamale la nivelul maxilarelor și l-am coborât cu o singură lovitură precisă, care a avut un ecou mult mai mare decât m-am așteptat, făcându-l pe Ramzy să tresară.

Ochii săi strălucesc de nerăbdare și îmi șoptește:

— Ceai, briose, lupi și aventuri!

Cred că dr. Pretorius ne aștepta, fiindcă, de îndată ce am bătut, am și auzit câteva zăvoare cum glisau de cealaltă parte a ușii, iar aceasta s-a deschis cu un scârțâit foarte satisfăcător. (Îi văd rânjetul lui Ramzy: ar fi fost dezamăgit dacă ușa nu ar fi scârțâit.)

Acum, pentru a-i face și mai mult pe plac, ar fi *trebuit* să se audă un tunet și să se vadă un fulger care să o fi arătat pe dr. Pretorius într-o pelerină lungă și neagră, spunând „Salutare, muritorilor“, sau așa ceva.

În schimb, încă este foarte senin și înșorit afară, nicidecum înnorat, iar dr. Pretorius—la fel de înaltă, slabă și întunecată precum coada pisicii—poartă același halat de plajă pe care-l avea și azi-dimineață, când am cunoscut-o.

Ne spune doar „Salut“, cu accentul ei american gutural.

Doar atât:

— Salut.

Apoi se întoarce și se îndreaptă spre ceva ce arată ca un spațiu întunecat de depozitare. Cu părul ei alb și des și cu trupul ei subțire și negru, îmi amintește de o baghetă fermecată.

A urcat câteva trepte, după care s-a oprit și s-a întors spre mine și spre Ramzy.

— Păi? Ce-așteptați? Ultimul tren spre Clarks-ville? Intrați! Aduceți și potaia, dacă trebuie.

De cealaltă parte a spațiului dezordonat de depozitare se află niște trepte metalice înguste, care duc spre o platformă cu o balustradă. Nu se uită să vadă dacă o urmăim, așa că arunc o privire prin spațiul înalt și plin de praf. E plin de teancuri de cutii, cărămizi, ciment în pungi, scări, scânduri, un malaxor mic, o canapea de piele proptită în sus pe laterală și un coș de gunoi de zidar, plin de moloz. Mai sunt și alte lucruri: o șa, un scaun de mașină, scaune de bar, o bicicletă de fitness, un aparat uriaș pentru espresso și un obiect de mărimea unei roți de căruță din vechime, așezat pe-o parte și acoperit cu o prelată albastră și prăfuită.

Ramzy mă împunge în spate și arată într-acolo.

— Psst, ia uitate, o dronă-elicopter!

Am auzit de dronele-elicopter, desigur, și am văzut persoane care arătau pe YouTube cum funcționează acestea, însă nu am văzut niciodată una în realitate. Clem cred că ar fi negru de invidie că am văzut una înaintea lui. Apoi îmi amintesc că nu ar trebui să spun nimănui că sunt aici și apoi...

Dr. Pretorius spune:

— Ciocănelul meu verde în formă de lup... vă place? Se numește „verdigris“. Cuvântul e din franceza veche, verde de Grecia. E carbonat de cupru rezultat prin oxidarea alamei în aerul sărat. La fel ca Statuia Libertății. Dar voi știați asta, nu-i așa?

În capul scărilor se oprește și se întoarce.

— *Nu-i așa!?*

— Ah, da! Desigur, spune Ramzy, dând din cap cu entuziasm.

— Mincinosule! țipă ea și își îndreaptă spre el bărbia maronie lunguiață.

Realizez că aura ei albă formată din părul său afro tremură atunci când vorbește, apoi stă locului când se oprește.

— Care e formula chimică a carbonatului de cupru? zice.

Ce mutră a făcut Ramzy! A rămas cu gura căscată. Ramzy e deștept, dar nu chiar *atât* de deștept!

— Ăăă... ăăă...

Dr. Pretorius se întoarce din nou și pășește hotărâtă pe palierul de metal, iar halatul face valuri în urma sa.

— Este CuCO_3 , spune ea peste umăr. Ce vă învață la școala aia a voastră, hm? Tot despre stima de sine și încălzirea globală? Ha! Haideți odată, țineți pasul!

Mergem repede după ea și ghearele lui Maș țcănesc pe platforma metalică.

Ea se oprește lângă o ușă dublă aflată în mijlocul unui perete curbat și se întoarce cu fața spre noi. Inspiră adânc și are o criză de tuse care durează o veșnicie. La un moment dat, aproape că se încovoiașe de atâta tuse și convulsie. A cam stricat

dramatismul momentului, însă apoi, la fel de repede cum se pornise, s-a oprit din tușit și și-a îndreptat spatele. Fața i s-a înduplecat un pic.

— Aa! Nu te speria, flăcău. Îmbătrânesc, atâta tot. Cum te numești?

— R... Ramzy. Ramzy Rahman. Doamnă!

Buzele i se ridică într-un zâmbet și scoate un mic chicot.

— *Doamnă?* Ha! Să știi că tu ai maniere mai bune decât am eu, amice. V-am invitat la mine fără să facem cunoștință cum trebuie. Așa deci: tu ești Ramzy Rahman, iar tu?

— Georgina Santos. Georgie, pe scurt.

Nu mai spun și partea cu „doamnă“. Mie nu-mi iese, așa, ca lui Ramzy.

— Bine, Georgie-pe-scurt și Ramzy-doamnă. Țasta a fost micul meu test, vedeți? Însă de acum înainte, fără minciuni, da? De acum încolo am încredere în voi. Ați mai spus cuiva că sunteți aici?

Ramzy și cu mine clătinăm din cap și amândoi spunem:

— Nu.

— *Nuuuuu*, repetă ea târăgănat și își dă jos ochelarii cu lentile groase, aplecându-se pentru a se uita la noi cu ochii ei ciudați și șterși. Deci, ne-am înțeles?

Amândoi dăm din cap că da, deși nu suntem siguri care ne este înțelegerea.

— Ne-am înțeles, spunem împreună.

Aparent mulțumită, se întoarce și împinge brusc ambele uși să se deschidă, mormăind:

— Ei, nu-i așa că-i minunat? Avem o înțelegere! Pițigoii mei mici, bun venit în viitor! Ha, ha, ha, *haaa!*

Râsul ei e ca un arpeggiu, fiecare „ha“, mai înalt decât celălalt, terminându-se într-un cârâit zgomotos.

Ramzy mă privește și rânjește. Dacă dr. Pretorius joacă rolul unei persoane nebune, atunci cam exagerază. Doar că... eu nu cred că se preface.

Mister Maș scheaună ușor. Nu vrea să treacă pragul ușilor, iar eu știu exact cum se simte.